

**UCHWAŁA NR XCII/690/2024
RADY MIEJSKIEJ W KAZIMIERZY WIELKIEJ**

z dnia 16 lutego 2024 r.

w sprawie nadania nazwy rondu w Kazimierzy Wielkiej.

Na podstawie art.18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 40 z późn. zm.) Rada Miejska w Kazimierzy Wielkiej uchwała, co następuje:

§ 1. 1. Rondo położone w Kazimierzy Wielkiej w pasie drogi wojewódzkiej 776, na skrzyżowaniu ulicy Bartosza Głowackiego i obwodnicy Kazimierzy Wielkiej, otrzymuje nazwę: „**Rondo Wincentego Witosa**”.

2. Położenie przedmiotowego ronda zostało zaznaczone na mapie stanowiącej załącznik graficzny do niniejszej uchwały.

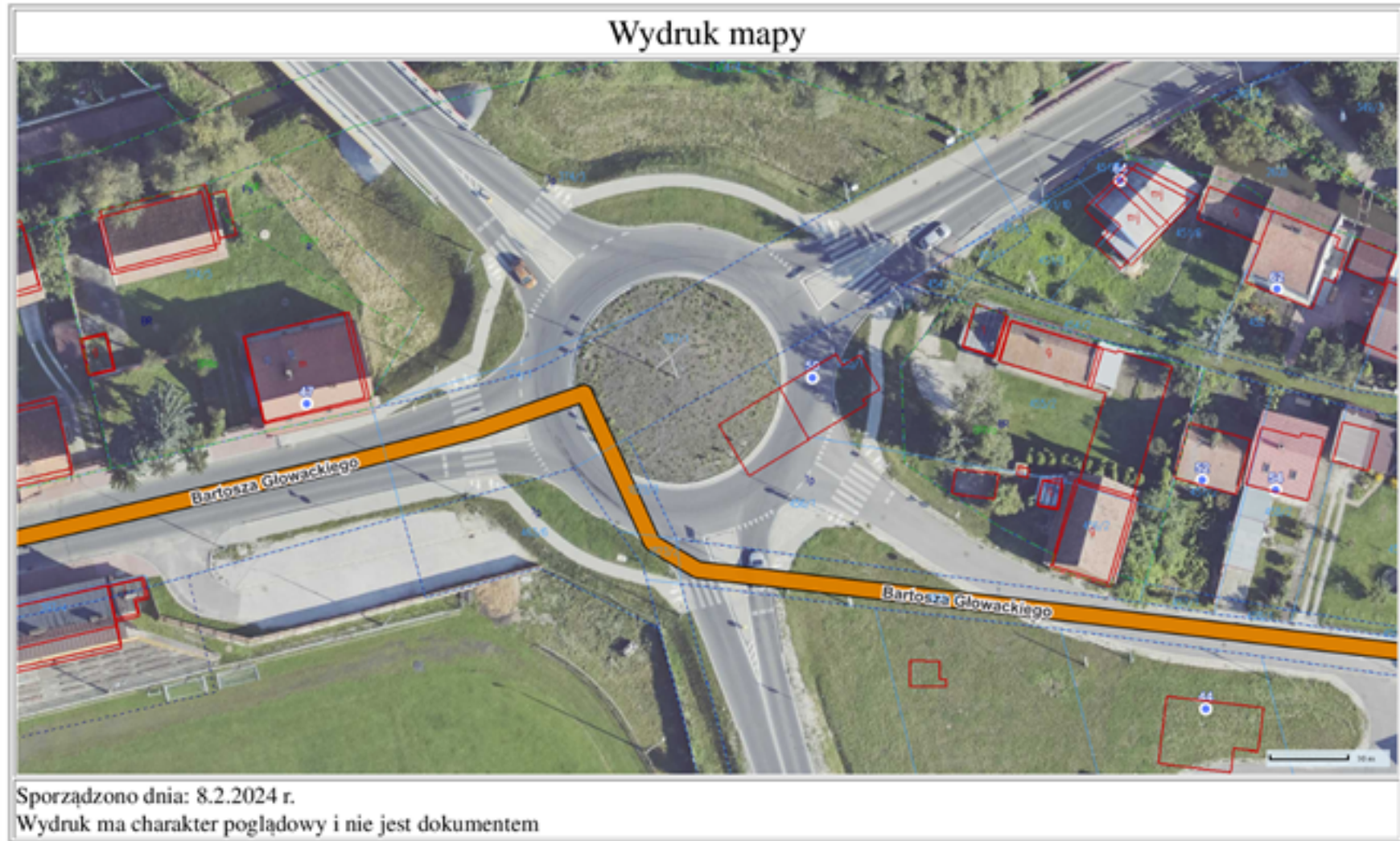
§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Burmistrzowi Miasta i Gminy w Kazimierzy Wielkiej.

§ 3. Uchwała podlega ogłoszeniu w Dzienniku Urzędowym Województwa Świętokrzyskiego i wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Rady
Miejskiej w Kazimierzy
Wielkiej

Wacław Piwudzki

Załącznik do uchwały Nr XCII/690/2024
Rady Miejskiej w Kazimierzy Wielkiej
z dnia 16 lutego 2024 r.

Uzasadnienie

Inicjatywa nazwania ronda znajdującego się na skrzyżowaniu ulicy Bartosza Głowackiego z obwodnicą Kazimierzy Wielkiej imieniem Wincentego Witosa: „Rondo Wincentego Witosa” wyszła od grupy mieszkańców Miasta i Gminy Kazimierza Wielka.

Wincenty Witos, jeden z najwybitniejszych polskich polityków i znakomity przywódca ruchu ludowego, urodził się 21 stycznia 1874 roku w Wierzchosławicach koło Tarnowa. Był rolnikiem, posłem na Sejm - zarówno galicyjski w okresie rozbiorowym, jak i w Polsce Niepodległej. Od wczesnej młodości działał w Stronnictwie Ludowym, a także w Polskim Stronnictwie Ludowym „Piast”, którego był najwybitniejszym przywódcą przez wieloletni okres aktywności politycznej.

Wincenty Witos jest jednym z niekwestionowanych Ojców Niepodległości Polski odrodzonej po 123 latach zaborów w listopadzie 1918 roku. Odzyskanie niepodległości wiązało przede wszystkim z państwami Ententy. Galicyjski Sejm Krajowy ogłosił w 1917 roku deklarację o dążeniu do utworzenia suwerennej Polski. Głównym autorem tej deklaracji był Wincenty Witos. 28 października 1918 roku został on przewodniczącym Polskiej Komisji Likwidacyjnej, będącej de facto polskim rządem na terenie Galicji Zachodniej. Komisja ta podporządkowała się rządowi w Warszawie, powstałemu 11 listopada 1918 roku po kapitulacji państw centralnych.

Wincenty Witos aktywnie włączył się w działania mające na celu odbudowę państwa, obronę jego granic i unifikację. Stanowiło to gigantyczne zadanie, mające przekreślić zbrodnię rozbiorów i ostatecznie doprowadzić do połączenia oderwanych dzielnic, zjednoczenia wszystkich warstw i klas społecznych we wspólnej pracy na rzecz zmartwychwstającej Polski.

Szczególnie istotna była rola Witosa w mobilizowaniu chłopów do udziału w obronie zagrożonych granic, a także samej niepodległości w wojnie z Rosją sowiecką w 1920 roku. Wincenty Witos stanął na czele Rządu Obrony Narodowej oraz wszedł do Rady Obrony Państwa. Wzywał chłopów do skupienia się wokół władz odrodzonej Polski i obrony niepodległości kraju, odrzucenia bolszewickiej propagandy i walki o przyszłość narodu i państwa polskiego.

Wincenty Witos pełnił funkcję premiera jeszcze dwukrotnie: w 1923 i 1926 roku, przyczyniając się do stabilizacji gospodarczej i społecznej Polski. Zawsze nazywał Ojczyznę wspólnym domem i wzywał do pracy na Jej rzecz. W kwestiach gospodarczych był przeciwny zadłużaniu państwa, mówiąc, że jak się pożyczyło, to trzeba oddać, a jak się chce oddać, to trzeba mieć, co było podstawą reform ekonomicznych.

Gabinet Wincentego Witosa został obalony w wyniku krwawego zamachu wojskowego Józefa Piłsudskiego, w którym śmierć poniosło kilkaset osób. Witos wraz z działaczami demokratycznej opozycji został skazany w politycznym procesie brzeskim, był poniżany i szykanowany w więzieniu. Po jego opuszczeniu udał się na emigrację do Czechosłowacji, skąd po wkroczeniu wojsk niemieckich wrócił do Polski i nawoływał do obrony Ojczyzny. W czasie okupacji był więziony przez Niemców. Zwolniony ze względu na stan zdrowia ukrywał się. Odmówił jakiegokolwiek współpracy z okupantem, nie podjął również kooperacji z władzami PKWN. Wincenty Witos zmarł 31 października 1945 roku jako honorowy prezes Polskiego Stronnictwa Ludowego.

Wincenty Witos był wybitnym samorządowcem, parlamentarzystą i państwowcem. Niepodległość państwa polskiego, jego bezpieczeństwo i rozwój stanowiły dla niego najważniejszy cel. Na Jego pomniku w Warszawie znajdują się niezwykle słowa: „a Polska ma trwać wiecznie”. I trwa.

Jego wybitne działania na rzecz Ojczyzny i Narodu bez wątpienia zasługują na upamiętnienie, czego wyrazem niech będzie nadanie nazwy ronda na skrzyżowaniu ulicy Bartosza Głowackiego z obwodnicą Kazimierzy Wielkiej: „Rondo Wincentego Witosa”.